

ת"פ 50070/02 - מדינת ישראל נגד ישן רבף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11-02-50070 מדינת ישראל נ' ישן רבף
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י לשכת תביעות מחוז ש"י
נגד
ישן רבף
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד אל' צ

הכרעת דין

החלッתי לזכות את הנאשם מעבירת התקיפה המוחסת לו ולקבוע את אשמו בעבירות האiomים, כפי שיפורט להלן:

העובדות וגדר המחלוקת

נגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ואiomים לפי סעיף 192 לחוק זה.

הנאשם כיהן שנים רבות כרכז ביטחון היישוב אלון. ביום 09.01.8. בכניסה ליישוב אלון הגיע למקום מר שадי חוסייסי (להלן: המטלון), נציג חברת מודיעין אזרחי, ועימו שני מאבטחים חדשים אמרורים היו לאבטח את היישוב. על פי עובדות כתוב האישום במהלך דיו ודברים בין הנאשם למטלון על רקע נושא השמירה והבטחה ביישוב, הנאשם דחף את המטלון שלא כדין, קיליל אותו ואיים שישבר את רגלו, תוך שהוא רץ לכיוון המטלון עם נשק מסוג M16 שברשותו כשנהشك מופנה כלפי המטלון. בכך תקף הנאשם את המטלון שלא כדין ולא הסכמתו ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקנito.

הנאשם הודה בקיומו של אירוע ובו עימות בין המטלון, אך הכחיש את הטענות בדבר תקיפה ואiomים.

עדות שадי חוסייסי

המטلون, שадי חוסייסי, העיד בבית המשפט והוגש הודעותיו במשטרה.

בעדותו בבית המשפט מסר העד כי בתקופה הרלוונטית שימש כקב"ט מטעם מודיעין אזרחי באזור הצפון של

עווטף ירושלים והתבקש לחתת אחריות על יישובי תוארי עווטף ירושלים, בעקבות יציאת צה"ל מהמקום (עמ' 9).

העד תיאר כי הגיע לכינסה לשוב עם שני מאבטחים על מנת להחליף משמרות. הנאשם הגיע למקום ולא היה שבע רצון מהמצבתם של המאבטחים במקומות. המתلون הפנה אותו להتلון בפני גורמים בצה"ל. "התשובה לא מצאה חן בעיני. הוא התחיל להתפרק מולנו וקילל אותו ואז התחיל הנושא של התקיפה המילולית והפיזית" (עמ' 10 שורות 6, 7).

המתلون הוסיף ופירט כי הנאשם לא הסכים לקבל את העובדים, הוא צעק, קילל ואמר למתلون שישbor את ידיו ורגליו. המתلون הפנה אליו את הגב ואז הגיע הנאשם לכיוונו בריצה, הספיק לדחוף את המתلون דחיפה קטנה ואז תפסו אותו המאבטחים. המתلون הוסיף כי הנאשם החזיק בשתק 16 M קוצר צה"ל, אותו אחז בחמש ידיהם מוטה כלפי המתلون. העד הוסיף כי כשהפנו את תשומת לבו של הנאשם לכך שהוא מחזיק בשתק הוא הוריד את השתק, הניח אותו על המדרכה ובא בריצה לתקוף את המתلون. המאבטחים תפסו אותושוב והנiento אים שישbor את ידיו ורגליו של המתلون וינגן כמו חיליל. בעקבות זאת הגיע המתلون תלונה במשטרת מעלה אדומים (עמ' 10 שורות 17-9).

בחקירהו הגדית חזר המתلون על עיקרי עדותו. הוא תיאר את תקיפתו על ידי הנאשם, פעם אחת כשהנתק עליו ופעם שנייה לאחר שהניח את השתק, וכשנסאל על כך אישר כי הנאשם תקף אותו פעמיים (עמ' 14 שורות 15-10). העד נשאל כיצד יכול היה הנאשם לדחוף אותו כאשר ידיו של הנאשם אחזו בשתק, והשיב כי הנאשם לא צריך היה לעשות דבר, "הנתק פשוט היה קיים" (עמ' 14 שורה 23). תיאור זה מתישב עם התיאור שנמסר על ידי המתلون ועל ידיו אחרים, לפיו בתחילת האירוע הנאשם לא היה מודע כלל לנתק שבידי, וכשנתן את ליבו לכך הסיר את השתק. ב"כ הנאשם טען כי תיאור זה אינו מתישב עם התיאור שמסר העד בחקירה הראשית, שלפיו הנאשם אחז בשתק בחמש ידיהם מוטה כלפי המתلون, וכי אם הנאשם אחז בשתק ידיו לא היו פניו לדחוף את המתلون. המתلون הסביר כי מדובר בשתק ארוך עם רצעה, שהוא מוטה באופן טבעי גם מבלי שהנiento היהיטה אותו (עמ' 14 שורות 29-32).

העד נשאל גם מדוע תיאר בחקירהו במשטרת תקיפה אחת בלבד, והשיב כי התיחס לאירוע כולם כתקיפה אחת, שככללה נסיבות חוזרים של הנאשם לפגוע בו (עמ' 15 שורות 27-30).

המתلون תיאר, איפוא, אירוע שככל קללות והتبטאויות שאין ראויות, איומים לשבור את ידיו ורגליו של המתلون ואף תקיפה פיזית קלה שחרזה על עצמה, לפני הנחת השתק ולאחר מכן. עם זאת, המתلون הבHIR כי הנאשם לא עשה שימוש בשתק, כולל שימוש כאמצעי איום. היפך מכך, כאשר הנאשם שם לב לנתק שעליו הוא הניחו בצד ולאחר מכן חזר למשומו. הנאשם הקפיד, איפוא, גם בדיינא דרייתהא, לא לעبور את הגבול של שימוש בשתק או איומים בשימוש בו.

אין מחלוקת על כך שמספר חדשים לאחר האירוע הודיעו הנאשם והמתلون על ביטול תלונותיהם הבודדות במשטרת. המתلون העיד בנוגע לנسبות הביטול כי ביטל את תלונתו לאחר שדבר גרם לשיללת השתק הארגוני, ולא בשל היכרותו עם הנאשם. לדבריו הוא לא התכוון לוותר על התלונה נגד הנאשם, אלא לבטל את שלילת השתק בלבד (עמ' 10 שורות 29-33; עמ' 14 שורה 13). המתلون אף הבHIR בחקירה הגדית כי נאמר לו במשטרת שלא ניתן לבטל את התלונה, כך שהיא לא בוטלה (עמ' 12 שורה 14).

גירושתו של העד מבHIRה כיצד מחד גיסא התלונה בוטלה ומאית גיסא בוטלה לא בשל חזרה מגירושתו או מדעתו נגד הנאשם אלא בשל צרכים מבצעיים. יש בה כדי להסביר מדוע המתلون יזמ את השיחה עם הנאשם שבעקבותיה בוטלו התלונות הדדיות.

הודעתו של העד במשטרת הוגש בהסכמה לצורכי הצבעה על סתיות ובחינת מהימנות העד, וסומנו נ/1, נ/2.

בהודעה נ/1 תיאר המתלון את האירוע בדומה לティאור שמסר בבית המשפט. הוא מסר לחקיר כי הנאשם החל להתרג על רקע חלוקי דעתות מڪצועיים. הנאשם דיבר אליו באופן פוגע, וכאשר המתלון השיב שהוא מתכוון לרדת לרמה זו, הנאשם אמר לו שישבו את ידיו ואת רגליו וקיים אותן. אז רץ הנאשם לכיוונו של המתלון עם הנשך מופנה כלפיו, בשלב מסוים נראה קולט את מעשיו והנשך מופנה כלפי המתלון, הוא רץ אחריה, הניח את הנשך על שלו הכבש ורץ שוב לעבר המתלון. הנאשם דחף את המתלון ולאחר מכן נטפס על ידי המאבטחים.

בהודעה נ/2 נחקיר המתלון תחת אזהרה בחשד לאוימים על הנאשם. הוא הכחיש את עבירות האוימים וחזר על תיאור האירוע. בסיום הודעה זו הוסיף המתלון כי מדובר באירוע שלו שלאחריו המתלון הביע חרטה. הוא ביקש לבטל את תלונתו על מנת למנוע פגיעה בפרנסתו של הנאשם.

המתלון הותיר רושם חיובי. עדותו הייתה עקבית וברורה, ותامة בעיקרה את הגירסה שמסר במשטרת. קיימים שינויים בפרטים מסוימים בין הגירסאות השונות שמסר העד, כפי שפירט ב"כ הנאשם בסיכון. המתלון נחקיר בנוגע לעיקריים שבהם ומסר הסברים. אני סבורת כי ככל שקיימים הבדלים בגירסאות, מדובר בעניינים שאינם מהותיים וניתן להבין אתה הסברים על רקע הזמן שעבר או השלבים השונים של האירוע. לא ניכר בעדותו של המתלון רצון להעצים את האירוע או לפגוע בנתנו. ככל, עדותו של המתלון הייתה אמינה בעיני ואני מקבלת אותה.

עדות סלים חמוד

העד סלים חמוד הוא אחד המאבטחים שנכחו באירוע. העד הבHIR (עמ' 19 לפרוטוקול) כי אינו זוכר דבר מהאירוע. הוא הסביר כי במשך שנים עבד במקומות שונים והוא מטפל ב-40-30 אירועים במשמרת, ואף נחשף לסיפורים רבים במשפחות ובכפרו, אך אינו זוכר דבר מהאירוע. הוא ציין כי לא זיהה את חברו לעבודה שادي מחוץ לאולם בית המשפט (עמ' 19).

ההודעות שמסר העד במשטרת הוגשوا מכח כלל הקפאת הזיכירה וסומנו ת/4, ת/5.

אמנם אין דין עדותו של חמוד כדי עדות בבית המשפט כאשר העד זכר את האירוע ומתאר אותו בעצמו. הגשת הודעתו של העד מכח הקפאת הזיכירה פוגעת ביכולת האפקטיבית לחזור את העד חקירה נגדית על האירוע. עם זאת, לא מצאתי נימוק שלא לקבל את העדות ואת אמרותיו של העד במשטרת. אמן משקלת של עדות זו המתבססת על הקפאת הזיכירה בלבד יהיה נמוך במידה מה, אולם מילא אין מדובר בעד מרכזי בתיק ועדותו הובאה בעיקר כחיזוק ותוספת לעדות המתלון.

ההודעה ת/4 נגבה מהעד סלים חמוד ביום האירוע וכוללת תיאור האירוע. העד מסר כי התעורר ויכוח בין שady לבין הרבש"ץ. הרבש"ץ קיל את שady אך שady לא הגיע. העד מאבטח נוסף ניסו להרגיע את הרבש"ץ ושady ביקש ממנו בנימוס שלא לקלל אותו. הרבש"ץ דחף את שady, וכשהעד והמאבטח השני ניסו לתפוס אותו הוא דחף גם אותם. (העד הבHIR בשלב זה כי אינו מתכוון להتلון נגד הנאשם). שady אמר לנายน שאם לא ידבר יפה הוא הולך והחל לлечט לכיוון הרכב שלו. בשלב זה הנאשם שינה את צורת הנשך שלו מהצלב, שם אותו על הצואר והרים את הנשך לכיוון הקנה מופנה לשady, ורץ לעברו. העד והמאבטח השני תפסו את הנאשם וביקשו ממנו להירגע. הם עזבו את הנאשם והוא הניח את הנשך בצד ורץ פעם נוספת לעברו של שady שהיא ברכב. העד עמד בדרך ומנע מהנתן

להתקרב לשאדי, אז עזבו שאדי והמאבטחים את המקום.

סיפורו של העד חמוד דומה במידה רבה לסיפורו של שאדי חסידי: שניהם תיארו באופן דומה את הרקע לסכסוך, את התנהגות הנאשם שהחלה בקללות ודיבורים בלתי ראויים כלפי שאדי, כשאדי מצידם שומר על קור רוח. לאחר מכן שאדי על ידי הנאשם. העד תיאר דחיפה של שאדי על ידי הנאשם, וכשהמאבטחים ניסו לתפוס אותו דחיפה גם כלפים. אמם שאדי לא תיאר דחיפה של המאבטחים על ידי הנאשם, אך הוא תיאר תפיסה של הנאשם על ידי המאבטחים, ומطبع הדברים תפיסה כזו מלאה בהפעלת כח על ידי שני הצדדים. שאדי תיאר את האירוע כתפיסה, וסלים חמוד הוסיף תיאור של דחיפה קלה כלפי המאבטחים. אני סבורה שאין סתירה בין שני התיאורים.

פער נוסף בין עדותו של שאדי חסידי לבין עדותו של סלים חמוד נוגע לתקיפה השנייה של שאדי על ידי המתلون. שאדי תיאר שתי דחיפות שלו על ידי הנאשם, האחת לפני הנחת הנשך והשנייה לאחר מכן. סלים תיאר אמם דחיפה אחת בלבד של שאדי על ידי הנאשם, ואולם גם הוא תיאר ניסיון נוסף של הנאשם לrox לעברו של שאדי ולפגוע בו פעם נוספת. כך שהפער בין שני התיאורים אינו גדול.

באשר לשימוש בנשך, כאמור סלים תיאר כי הנאשם העביר את הנשך ממצב הצלב למצב רצואה תלוי על הצעיר כשהקינה מופנה לעבר שאדי. לכואורה מדובר במצב התקפי כפלי שאדי. אולם העד לא ציין בדבריו איום בנשך או חשש לשימוש בנשך. צוין עובדה זו היה מתבקש אילו מדובר היה אכן בסיטואציה של איום בשימוש בנשך. יתר על כן: מיד לאחר תיאור האירוע בהודעה 1/4 ביקש להוסיף כי הנאשם הפקר את הנשך במקום שבו יש הרבה פלסטינים והתנהג בצורה שאינה מתאימה לאדם ברמתו ובתפקידו (שורות 14, 15). הוספה זו שבאה ביוזמת העד מצביעה על כך שההתנהגות הבלתי הולמת מכך של הנאשם הייתה בהנחת הנשך ללא שמירה מספקת, ולא באיזומים בנשך. אם העד מצא לנכון לציין את המעשה הפסיבי של הנחת הנשך כבלתי ראוי, ודאי שהיא מציין במפורש אילו הנאשם איום בנשך כלפי שאדי.

הודעתו השנייה של העד סלים חמוד, ת/5, נגبتה ממנה ביום 20.7.09, דהיינו למועד מחצית שנה לאחר האירוע. העד לא חזר על תיאור האירוע בכללותו, אך ביקש להוסיף פרטים שלא הופיעו בהודעה המקורית. העד תיאר כי הנאשם איים על שאדי באממו שישbor את ידיו ורגליו, וכן אמר לו "אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק אני יש לי דין 2 בקראתה" (שם שורה 6).

לאור התיאורים שמסרו שני עדי הראיה ניתן לקבוע כי הנאשם לא עשה שימוש מכoon ולא הפנה את נשקו באופן מאיים כלפי המתلون. הנאשם תלה את הנשך ברצועה על צווארו והחל לrox עבר המתلون. כתווצה מהר נמצאו הנשך במצב שבו הקינה מכoon קדימה, לכיוון התקדמותו של הנאשם, דהיינו לעבר המתلون. כאשר הנאשם הבחן במצב זה והבין את משמעותו ואת הסכנה הנש��ת ממנה, הוא פנה לאחר מכן את הנשך על שולי הכבש וחזר לתקוף את המתلون. ניתן, איפוא, לקבוע כי הנאשם לא עשה שימוש בנשך ולא איים בו כלפי המתلون או כלפי אדם כלשהו.

העד חמادي ועודאללה

עד ראייה נוסף, חמادي ועודאללה, לא העיד בבית המשפט אולם הודיעתו הוגשה בהסכמה וסומנה ת/3. ההודעה נגبتה ביום 20.7.09, דהיינו שבעה חודשים לאחר האירוע. אולם העד אמר בפתח דבריו כי הוא "זכור את האירוע פחות או יותר".

גם עד זה תיאר עימות בין הרכש"ץ לבין שадי שהחל בזיכוח בענייני אבטחה, כאשר הרכש"ץ התנהג אל שадי לא יפה, אמר שלא ניתן לו להתקרב ליישוב והתקרב אליו בתנועה מאימת. לדבריו העד שאדיה החל ללכט לכיוון הרכב שלו, הרכש"ץ הילך אחריו ואמר לו "בוא תראה לי מה אתה יכול לעשות, אני אשבור לך את שתי הרגליים ולא אתן לך להתקרב לפה יותר". שאדיה ביקש מהמאבטח סלים להתארגן ולעלות לרכב ושניהם נסעו מהמקום.

העד נשאל אם היה עימות פיזי בין הרכש"ץ לבין שאדיה והשיב בשלילה ללא כל הסתייגות (שורות 9, 10). הוא נשאל אם שמע איומים על שאדיה והשיב גם על כך בשלילה (shoreה 14). בהמשך נשאל העד אם היה מצב בו נעשתה הפרדה בין הרכש"ץ לשאדיה, והשיב כי הוא וסלים דיברו עם הרכש"ץ והרגיעו אותו, בזמן ששאדיה הילך לרכב ולאחר מכן קרא לסלים ושניהם עזבו את המקום.

העד חמאדי عبدالלה תיאר אירוע הדומה בזמנים הכלליים שלו לאירוע שתואר על ידי העדים האחרים. עם זאת הוא לא תיאר עימות פיזי בין המעורבים, וספק גם אם המעשים שתיאר מגעים לגדר איומים. כشنשאל שלל במפורש עימות פיזי וכן השיב כי לא שמע איומים.

העד عبدالלה מופיע ברשימת עדי התביעה בכתב האישום. הודיעתו במשטרת הוגשה בהסכם שלא כל הסתייגות לגבי תכנה (פרוטוקול עמ' 9 shoreה 23). העד לא נחקר חקירה נגדית ולא נעשה כל ניסיון לקעקע את עדותו או חלקים ממנה. המשימה בסעיף 9 לסייע טענה כי על אף שhammadiy לא ראה את התקיפה, הוא מחזק את תיאור האירועים כפי שמסרו העדים האחרים. אולם לא ניתן לקבל טענה זו: על פי הודיעתו במשטרת, העד חמדי عبدالלה נכח באירוע מתחילה עד סופו. הוא תיאר את שאדיה וסלים נכנסים לרכב ונוסעים מהמקום. מכאן שנכח בכל מקום באותו הזמן הרלוונטי. העד אף ידע לתאר את התנהגותם ודביריהם של העדים בשלבים השונים, כפי שנתרפסו על ידו. בנסיבות אלו לא ניתן לפטור את דבריו של העד בגיןך שלא ראה את התקיפה, שכן העד לא אמר זאת בהודיעתו, ואף מסר תיאור אשר מביחנתו הוא היווה תיאור מלא של האירוע כולו. יתר על כן, כאשר נשאל אודות עימות פיזי, העד שלל זאת במפורש ולא הшиб שנכח בחלק מהאירוע בלבד.

כאשר מציה בפני עדות חד משמעית של עד תביעה השוללת מגע פיזי בין הנאשם לבין המתлон, וכאשר העד לא נחקר ולא ניתן הסבר כלשהו לאותה עדות, קיים קושי בקבעת ממצאים העומדים בסתריה מפורשת לעדות זו. עדותו של חמדי عبدالלה מקימה, איפוא, ספק סביר בנוגע לעבירה של התקיפה. באשר לעבירות האיומים ספק זה אינו קיים משני טעמים. ראשית, השיחה שתוארה על ידי העד עצמו בהודעה ת/3 כוללת ביטויים והתנהגות שיש בהם משום איומים. שנית, העד עצמו סיג את עדותו בנושא זה והשיב כי לא שמע איומים (ת/3 shoreה 14). תשובה זו אינה שוללת את האפשרות שאיומים אכן הושמעו אך לא הגיעו לאוזנו של העד.

גירושת הנאשם

بعدותם בבית המשפט תיאר הנאשם את הרקע לאירוע - סכsoon על כך שהמאבטחים שהוצבו לא עברו הכרה מתאימה. לדברי הנאשם, יום קודם האירוע נשוא כתוב האישום שאדיה פגע בו וסילק אותו מהמקום. שאדיה כינה אותו זקן עררי, השמיע קללות נוספת ו אמר לנאשם שיטפל בו. לדברי הנאשם הוא לא עשה דבר לשאדיה (עמ' 22).

למחרת, ביום האירוע, הגיע שאדיה להחליף מאבטחה. הוא קילל את הנאשם, כינה אותו זקן ו אמר שהוא יכול להרוג אותו. הנאשם תיאר כי ביקש מהמאבטח להחזיק את נשקו, הניח את הנשק לצד, שם את ידיו מאחוריו הגב ו אמר לשאדיה שיבוא ויכה אותו. לדברי הנאשם שאדיה שקייל, איים ו אמר לנאשם שגמר את תפקידיו (עמ' 22). עם זאת,

בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי הילך לקרה שידי במהלך היכוח ביניהם (עמ' 26 שורות 21,22).

ה הנאשם אישר כי הוא עוסק בקרה ודרגתו אף יותר מדן 2. עם זאת טען כי מעולם לא נוג באלימות ואף אימן ילדים וחינך אותם להימנע מכך (עמ' 23).

באשר לביטול התלונה הבהיר הנאשם כי שידי התקשרות אליו מתחנת המשטרה והציג לו לבטל את התלונה, וכי השניהם נפגשו בתחנת המשטרה ולחצו ידיים (עמ' 23, 25).

גירושת הנאשם במשטרת אינה שונה באופן מהותי מעדותו בבית המשפט. בהודעה הראשונה, ת/1, הנאשם תיאר היכוח על הבאת מאבטח שלא על פי סידור העבודה. במהלך היכוח אמר לו שידי כי רק איתו יש בעיות, קילל אותו ואמר לו כי הוא אדם קשה, לא נורמלי וצריך אישפוז. שידי החל להתקרב אליו ומ abusive בשם חמוץ תפס את שידי. הנאשם נתן את נשקו שהוא מאחריו בהצלב והניחו על הרצפה. הוא התקרוב לשידי, ושידי התקרוב לעברו כשהוא נוגע באקדחו. נמשכו חילופי דברים ביניהם, וההauptן נגד שידי במשטרת על אויומים שהשווים נגדו.

בהודעתו השנייה במשטרת, ת/2, הודיעו הנאשם על חזרתו מהתלונה בעקבות יזמותו של שידי.

דין והכרעה

התיאור הכללי של האירוע דומה במידה לתיאור שמסרו עדי התביעה, אולם בהיפוך תפקידים, כאשר כל אחד מהצדדים טען כי הצד שכנגד הוא שאים עליו.

עדותם של שידי חסיני נטמכת בעדותו של סלים חמוץ. גם הודעתו של העד חמדי עוזיאללה תומכת בכךירה בගירושתו של שידי ולא בגירושת הנאשם. אמונם שלושת העדים עבדו זה עם זה בזמן האירוע, אולם מעודויותיהם של שידי ושל סלים עולה כי אין מדובר בעבודה ממושכת לאורך זמן שבו נוצרו ביניהם קשרים של ממש. סלים אף העיד, כאמור, כי לא זיהה את שידי כשרהו אותן בבית המשפט.

ה הנאשם תיאר את חילוקי הדעות המקבילים ביניהם לגבי İşgal לטעמו את המאבטחים, ואף הציג מטעמו את נ/3, נוהל שבו היה על המאבטחים לעמוד כתנאי להכללתם בסידור העבודה. אולם גם אם התקיימו חילוקי דעתה שכאלה בין הנאשם לבין שידי והמאבטחים, הרי שעל פי התרשםותי אין מדובר במחלוקת כה חמורה עד כדי הפיכתה לעניין אישי ולסתור כה חמוץ שיביא להגשת תלונות שוא במשטרת. על כן אני מקבלת את גירושת עדי התביעה לאירוע ומידיפה אותה על פני גירושת הנאשם. כפי שפירתי לעיל, לנוכח דברי העד עוזיאללה בהודעתו ת/3, השולל מגע פיזי בין הצדדים, אני סבורת כי קיים ספק סביר לעניין התקיפה ומזכה את הנאשם מעבירה זו. אולם בנוגע לעבירות האויומים, שלושת עדי התביעה מתארים סיטואציה דומה ואף משתמשים באותוים דומים - איום בשבירת ידיים ורגליים. בנוגע לעבירה זו שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן אמר את הדברים.

ב"כ הנאשם טען כי האמרות הללו, האיום בשבירת ידיים ורגליים של שידי, אין בגדר אויומים כיוון שהיא ברור שההauptן לא התקoon למשנן. אני סבורת כי אמירות אלה בהקשר בו נאמרו מקיימות עבירה של אויומים, שכן משמעותם היא הבעת כוונה לפגיעה פיזית במתלון. גם אם היה ברור לנוכחים שאין בכוונת הנאשם לשבור את ידיים ורגליים של המתלון, עולה מהדברים זהה כלפי המתלון מפני פגעה בו. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הם מלאים בניסיונות לפגיעה פיזית במתלון בזמן האירוע עצמו, ועל פי חלק מהgresasot אף בפגיעה ממש. עם זאת ראוי לציין כי כפי שקבעתי לעיל, הנאשם לא איים על המתלון באמצעות נשקו ואף טרכ להניח את הנשך בעיצומו של האירוע.

ב"כ הנאשם בקש לזכות את הנאשם מעבירות האiomים בטענה של זוטי דברים והגנה מן הצדוק. איני מקבלת את הטענה. אכן, אין מדובר בעבירה מן החמורות. אולם לא ניתן לקבוע כי מדובר בזוטי דברים. האiomים הושמעו כלפי המתלון שאף הוא פועל במסגרת תפקידו של הנאשם בתפקיד רב אחראית לאבטחת היישוב. האiomים הושמעו כלפי המתלון לאם עלבונות וקללות שהופנו כלפי המתלון. בזמן האירוע נשא הנאשם נשק. אמןם קבעתי לעיל כי הנאשם לא עשה שימוש ולא איים בנשק, אולם לא ניתן להתעלם מהחווארה המוגברת ומפוטנציאל הסכנה הקים בכל אירוע שבו נוטלים חלק אנשים חמושים.

בנסיבות אלו איני סבורה שיש לבטל את כתוב האישום נגד הנאשם, אולם ראוי לבחון את שאלת הרשותו בדיון. על כן בשלב זה איני מרשיצה את הנאשם.

לאור כל האמור אני מזכה את הנאשם מעבירת התקיפה, וקובעת את אשמו בעבירות האiomים.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, במעמד הצדדים